

EVANĢĒLIJA NOSLĒPUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 3. nod., Īj. 11:5–9; Ec. 43:13–16, Am. 7:7, 8; Atkl. 11:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Viņam, kas, darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam, lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos.” (Ef. 3:20, 21).

Pāvils Ef. 3. nodaļu iesāk ar tēmu, kurai viņš pieskārās jau iepriekš, “ka, evaņģēlijam nākot, pagāni Jēzū Kristū līdzī kļuvuši par apsoliņuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem” (Ef. 3:6). Lai gan mūsdienu draudzei tas var nebūt liels pārsteigums, jo tā sastāv galvenokārt no pagāniem, tā laika lasītājiem tas izklausījās ļoti radikāli.

Tad Pāvils turpina savus inspirētos vārdus, runājot par savu degsmi sludināt Jēzus evaņģēliju pagāniem.

Mēs arī uzzinām par viņa tā brīža grūtībām, paplašinot šo kalpošanu. Šīs grūtības ietver arī laiku romiešu cietumā.

Mēs arī dzirdam par viņa nodošanos noslēpuma, kas ir evaņģēlija sirdī, noslēpumam, ka draudzē pagāni ir vienādā līmenī ar saviem jūdu brāļiem un māsām. Mēs piedzīvojam viņa sajūsmu par draudzi un tās kosmisko misiju. Mēs ieklausāmies, kā viņš izsaka lūgšanu, slavu Dievam, parādot Viņa žēlastību ar draudzes starpniecību.

Īsāk sakot, mēs tiekam iedvesmoti pievienoties Pāvilam viņa degsmē par evaņģēliju.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. augustā.

Pāvils – apcietinātais pagānu apustulis

Izlasi Ef. 3. nodaļu. Lasot nosakiet vienu vai divas galvenās tēmas. Kas ir galvenās domas, ko Pāvils izsaka? _____

Ef. 3. nodaļai ir interesanta uzbūve. Pāvils iesāk nodaļu ar šiem vārdiem: “Tāpēc es, Pāvils, nesdams Kristus Jēzus važas par jums, pagāniem.” (Ef. 3:1) Tad viņš pārtrauc par to runāt, kas, kā izrādās, ir tikai gara atkāpe par savu apustuļa darbu pagānu vidū (Ef. 3:2–13). Pēc atkāpes viņš ar frāzi “šī iemesla dēļ” (Ef. 3:14, NKJV) atgriežas pie sākotnējā domu gājiena, un 14.–21. pants turpina pārtraukto lūgšanas ziņojumu.

Ef. 3:1 Pāvils nosauc sevi par “Jēzus Kristus gūstekni” (NKJV), šādā veidā apgalvojot, ka, lai gan viņš atrodas romiešu gūstā un Romas impērijas pakļautībā, viņa dzīvei ir paredzēts dziļāks, dievišķs nolūks. Viņš ir nevis Romas ieslodzītais, bet “Jēzus Kristus gūsteknis” (salīdzini ar Ef. 4:1)!

Savu ciešanu (Ef. 3:13) un vēlāk savu ķēžu (Ef. 6:20) pieminēšana norāda, ka Pāvils ir nevis ērtā mājas arestā (sal. ar Ap. d. 28:16), bet cietumā – nokļūt pirmā gadsimta Romas apakšzemes cietumos bija liels izaicinājums. Romas impērijā nebija labi organizētu cietumu ar sanitārām labierīcībām un regulārām ēdienreizēm. Patiesībā cietumi nebija īpaši vajadzīgi, jo tie netika izmantoti kā soda veids, bet gan kā “uzgaidāmā telpa” līdz tiesai vai soda izpildei. Cietumniekiem ēdiena un citos jautājumos nācās apgādāt sevi pašiem vai paļauties uz radniekiem un draugiem.

Iespējams, ka Pāvila galvenās bažas ir par viņa apcietinājuma ietekmi uz ticīgajiem, jo būt apcietinātam kauna/ goda kultūrā bija ārkārtīgi liels sociālais pazemojums. Viņš varbūt baidījās, ka kāds varētu jautāt: “Kā Pāvils var būt paaugstinātā Kristus apustulis un vēstnesis, tajā pašā laikā arī nicināts ieslodzītais?” Tāpēc viņš sniedz citu kontekstu savam apcietinājumam, palīdzot ticīgajiem ieraudzīt to kā daļu no Dieva plāna. Viņš cieš viņu labā (“es ciešu jūsu dēļ”), un tas, kas šķiet kauna avots, beigās izrādīsies viņu lielākais “gods” (Ef. 3:13).

Kā mēs varam mācīties uzticēties Dievam un Viņa ceļiem, dzīvojot ļoti izaicinošos apstākļos? _____

Ilgi apslēptais evaņģēlija noslēpums

Kāds noslēpums ir uzticēts Pāvilam? Ef. 3:1–6. _____

Pētot Ef. 3:1–6, ievērojiet vairākas lietas.

Pirmkārt, Pāvils raksta šo vēstules daļu īpaši pagānu ticīgajiem mājas draudzēs Efezā (Ef. 3:1).

Otrkārt, Pāvils apgalvo, ka saņem to, ko viņš nosauc par “Dieva žēlastību”, kas viņam ir uzticēta, lai darbotos “jūsu labā”, pagānu ticīgo labā (Ef. 3:2). Šī žēlastības kalpošana ir Pāvila veids, kā aprakstīt viņam doto uzdevumu sludināt evaņģēliju (“Dieva žēlastību”) pagāniem (salīdzini ar Ef. 3:7, 8).

Treškārt, Pāvils apgalvo, ka viņam ir atklāts noslēpums – tēma, par ko viņš jau rakstīja šajā vēstulē (skat. īpaši Ef. 1:9, 10; Ef. 2:11–22), “Kristus noslēpums” (Ef. 3:3, 4). Pāvils nevēlas, lai viņu uztvertu kā evaņģēlija izgudrotāju; viņš atsaucas uz Dieva uzticēto kalpošanas darbu to pasludināt.

Ceturtkārt, Pāvils nav vienīgais, kas ir saņēmis plašāku atklāsmi par šo “noslēpumu”, kā to Gars ir arī atklājis Kristus “svētajiem apustuļiem un praviešiem” tādā veidā, kas pārsniedz Dieva plāna atklāsmi iepriekšējām paaudzēm (Ef. 3:5). Jēdziens “pravieši” šeit, iespējams, attiecas uz tiem, kam ir un kas īsteno pravietošanas dāvanu agrīnajās kristiešu mājas draudzēs, nevis uz Vecās Derības praviešiem. “Noslēpums”, kas kādreiz bija apslēpts, nu kļuvis par “atklātu noslēpumu”.

Visbeidzot viņš pasludina: Kristus noslēpums ir tas, “ka, evaņģēlijam nākot, pagāni Jēzū Kristū līdzī kļuvuši par apsoliņuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem” (Ef. 3:6).

Pāvils deg par evaņģēliju un īpaši par veidu, kā tas tiek pausts draudzē, kas sastāv gan no jūdiem, gan pagāniem. Šīs divas grupas ir kļuvušas par celtniecības materiālu Dieva jaunajā kopienā, Viņa jaunajā cilvēcē, draudzē (skat. Ef. 2:14–16). Mēs varētu teikt, ka viņi nu ir pārvērsti no ienaidniekiem par “līdzmantinekiem”, “līdzmiesotiem” (iekļauti vienā miesā, kas ir Kristus miesa) un evaņģēlija apsoliņuma “līdzdalībniekiem” (skat. Ef. 3:6).

Kādas varētu būt attieksmes, pie kurām jūs varbūt turaties un kuras ir pretrunā iekļaušanai, ko māca evaņģēlijs? Kā jūs varat no tām atbrīvoties? _____

Draudze – Dieva gudrības atklājēja

Ko Pāvils saka par Dievu un Viņa darbiem Ef. 3:7–13? _____

Pāvils šeit atkal apgalvo, ka viņš ir “kalps”, pateicoties “Dieva žēlastības dāvanai” (Ef. 3:7, ESV, salīdzini ar Ef. 3:1, 2). Šī dāvana, līdzīgi kā pats evaņģēlijs, nav piešķirta saņēmēja vērtības dēļ, bet Dieva žēlastībā. Pāvils uzsver šo domu, aprakstot sevi kā “vismazāko starp visiem svētajiem” (Ef. 3:8).

Pāvila sevis izpratnē vērojama interesanta progresija, ko var ieraudzīt, lasot Pāvila vēstules tādā secībā, kādā tās ir sarakstītas. Sākumā viņš sevi sauc par dievišķi ieceltu apustuli (Gal. 1:1). Tomēr stipri vēlāk viņš ar sevi iepazīstina kā ar “mazāko no apustuļiem” un apgalvo, ka nav “cienīgs, ka mani sauc par apustuli” (1.Kor. 15:9). Vēstulē efeziešiem viņš saskata sevi kā “vismazāko no visiem svētajiem” (Ef. 3:8). Visbeidzot viņš apraksta sevi kā “galveno” (NKJV) vai “ļauņāko” grēcinieku (1. Tim. 1:15).

Varbūt šī Pāvila domas maiņa var palīdzēt izskaidrot slaveno Elenas Vaitas citātu: “Jo tuvāk tu nāc Jēzum, jo kļūdaināks tu izskaties pats savās acīs. Jo tava redze kļūs skaidrāka un tavas nepilnības būs redzamas plašā un skaidrā kontrastā Viņa pilnīgajai dabai.” (“Ceļš pie Kristus”, 64. lpp.)

Tad Pāvils turpina. Ef. 3:10 lasām: “Lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma.” Kas ir “visas varas un spēki debesīs”, kas šeit minēti? Kā draudze pasludina tiem Dieva “daudzveidīgo gudrību”? Lai gan Ef. 3:10 neapraksta, kāds ir šo spēku raksturs, šķiet, vislabāk būtu uzskatīt tos par ļauniem, kas sīkāk aprakstīti Ef. 6:11, 12. Ja tā, tad draudzes sastāvs, apvienojot jūdus un pagānus kā reiz ļoti atdalītas cilvēces daļas, kļūst par skaļu paziņojumu šiem dēmoniskajiem “valdniekiem un varām debesīs”, ka Dieva plāns nākotnē ir “apvienot zem vienas galvas – Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes” (Ef. 1:10, ESV). Viņiem tiek paziņots, ka Dieva plāns tiek īstenots un viņu liktenis ir izlemts. Tas, ka draudze ir apvienota, ir signāls viņu galīgajai sakāvei.

Ja tava vietējā draudze nopietni uztvertu Pāvila “amata aprakstu” draudzē (Ef. 3:10), kā tas varētu mainīt veidu, kā tu un tavi brāļi un māsas draudzē izturas cits pret citu?

Kristus, kas mājō jūsu sirdīs

Salīdzini Pāvila agrākās lūgšanas vajadzības Ef. 1:16–19 ar viņa lūgšanām par ticīgajiem Ef. 3:14–19. Kādā ziņā abi lūgumi ir līdzīgi? _____

Ef. 3:14, 15 grieķu valodā ir svarīga vārdu spēle. Kad Pāvils zemojas “Tēva priekšā, no kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu,” Pāvils izmanto fonētisko līdzību starp grieķu valodas vārdu “patēr” (“Tēvs”) un “patria” (“ģimene”). Vēstulē efeziešiem Pāvils priecājas par Dieva glābšanas plāna visaptverošo dabu, kas ietver visu (Ef. 1:9, 10) visos laikos (Ef. 1:21). Šeit viņš apliecina, ka “katra cilts debesīs un virs zemes” pieder “Tēvam”. Katra ģimene (“patria”) iegūst savu vārdu no Tēva (“patēr”). Šī ir ļoti laba vēsts!

Pārdomājiet šo domu: jūsu ģimene, neskatoties uz tās nepilnībām un kļūdām, pieder Dievam. Jūsu ģimene neatrodas nežēlīga likteņa varā, bet gan Dieva gādīgajās rokās. Dievs mīl nepilnīgas ģimenes. Tās nes dievišķo vārdu. Tās nes Sava īpašnieka zīmi.

Ef. 3:16–19 Pāvils lūdz Dievu piešķirt ticīgajiem bagātīgu garīgu pieredzi, ko raksturo iekšējs spēks, pateicoties Gara klātbūtnei (Ef. 3:16), tuvība ar Kristu, kas arī mājō viņos (Ef. 3:17), un noteikta, droša garīga identitāte (“iesakņoti un nostiprināti mīlestībā”, Ef. 3:17, ESV).

Pienesot Dievam slavu par bagātīgajām svētībām, kas dotas ticīgajiem, Pāvils min nevis trīs dimensijas, bet četras – “platums, garums, augstums un dziļums” (Ef. 3:18). Viņš nepasaka skaidri, ko ietver šīs dimensijas, lai gan tās acīmredzami apraksta kaut kā ļoti svarīga milzīgo izmēru. Tas rada interesantu miklu Bībeles pētniekiem. Vai šīs dimensijas apraksta Dieva gudrību (salīdzini ar Īj. 11:5–9, kur izmantotas četras dimensijas), Dieva spēku (salīdzini ar Ef. 3:16, 17) vai varbūt Ef. 2:19–22 garīgo templi (salīdzini ar Ec. 43:13–16, kas izmanto četras dimensijas; Am. 7:7, 8; Atkl 11:1, 2)? Iespējams, ka vislabāk ir uztvert šīs četras dimensijas kā “Kristus mīlestības” milzīguma aprakstu (Ef. 3:19), uztverot frāzi “aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums” (Ef. 3:18) kā paralēlu nākamajai frāzei “izprast Kristus mīlestību” (Ef. 3:19, salīdzini ar Rom. 8:35–39). Lai arī kā mēs skaidrojam viņa vārdus, tie ir labā vēsts.

Gods draudzē un Kristū Jēzū

Pāvils noslēdz savu lūgšanu ar doksologiju – īsu, poētisku Dieva slavēšanu. Par ko viņš slavē Dievu? (Ef. 3:20, 21) _____

Pāvils ir uzrakstījis savas lūgšanas par ticīgajiem (Ef. 3:14–19). Tagad viņš lūdz tieši un spēcīgi. Pāvila doksologija liek uzdot divus jautājumus:

1) vai šajos pantos draudze ir neatbilstoši paaugstināta, noliekot to kā līdzvērtīgu Kristum frāzē “lai ir gods draudzē un Kristū Jēzū uz audžu audzēm mūžu mūžos” (Ef. 3:21)? Lai gan Pāvilam draudze ir ļoti svarīga Vēstulē efeziešiem, ir skaidrs, ka Kristus ir draudzes Glābējs, jo Kristus ir tas, kurš mājō ticīgo sirdīs (Ef. 3:17). Doksologijā Pāvils slavē Dievu par glābšanu, kas dota draudzei, pateicoties Kristum Jēzum;

2) vai frāze “uz audžu audzēm mūžu mūžos” (Ef. 3:21) attēlo nebeidzamu, pie zemes piesaistītu nākotni draudzei, atliekot Kristus atgriešanos? Vēstulē efeziešiem izteiktas spēcīgas nākotnes cerības. Piemēram, Ef. 4:30 runā par “atpestīšanas dienu”. Ticīgie piedzīvos Kristus neierobežoto, visvareno spēku “nākamajā laikmetā” (Ef. 1:21). Pāvila doksologiju vajadzētu saprast kā prieku par Kristus nebeidzamo spēku, kas tiek izmantots ticīgo labā.

Atskatoties uz Pāvila otro lūgšanas ziņojumu (Ef. 3:14–21; salīdzini ar Ef. 1:15–23), mēs redzam, ka Pāvils atrod spēku Tēva rūpju kosmiskajā apmērā (Ef. 3:14, 15), Svētā Gara pieejamībā (Ef. 3:16), sadarbībā ar pašu Kristu (Ef. 3:17) un Kristus bezgalīgās mīlestības neizmērojamībā (Ef. 3:18, 19). Tas ir tik patiesi, ka viņš iztēlojas ticīgos piepildītus “ar visu Dieva pilnību” (Ef. 3:19, ESV) un svin šīs garīgās patiesības ar slavēšanu, atkal un atkal apbrīnojot Dieva spēka pārpilnību, kas tiek piedāvāts svētajiem (Ef. 3:20, 21).

Kad vien mēs izjūtam problēmu, kārdināšanu vai šaubu spiedienu, mēs varam pievērsties Pāvila pierakstītajām lūgšanām. Apcietinātais apustulis paceļ mūsu skatu uz lielo Dieva nodoma un žēlastības horizontu, atgādinot mums, ka, lai arī kādi ir mūsu pašreizējie apstākļi, mēs esam Dieva augstākā plāna līdzdalībnieki (Ef. 1:9, 10, un Viņa spēks darbojas mūsos).

Kādas Dieva svētības tev ir īpaši vērtīgas? Vingrinies sastādīt slavas lūgšanu, lai slavētu Dievu par tām. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Lielā cīņa”, nodaļa “Mūsu laika atmodas”, 461.–478. lpp.

“Kā mēs varam saskaņot savu neattīstījušos garīgo stāvokli ar mūsu tekstā (Ef. 3:14–19) teikto, aprakstot zināšanu pilnību, kas ir mūsu privilēģija? Kā Debesis var skatīties uz mums, kam ir bijušas visas garīgās un laicīgās priekšrocības, lai augtu žēlastībā, bet kas neesam uzlabojuši savas iespējas? Apustulis nerakstīja šos vārdus, lai mūs mocītu, piekrāptu vai raisītu mūsos cerības tikai tāpēc, lai pēc tam mēs piedzīvotu vilšanos. Viņš rakstīja šos vārdus, lai parādītu mums, kas mēs varam būt un kam mums jābūt, ja gribam būt Dieva valstības mantinieki. Kā mēs varam būt Dieva līdzstrādnieki, ja mums ir nepilnīga pieredze? Mums ir zināšanas par kristiešu priekštiesībām, un mums vajadzētu meklēt šo dziļo, garīgo izpratni Dieva lietās, ko Kungs vēlas mums sniegt.

Vai mēs patiešām ticam Bībelei? Vai mēs patiešām ticam, ka mēs varam iegūt zināšanas, kas mums šajā tekstā ir atklātas? Vai mēs ticam katram vārdam, kas nāk no Dieva mutes? Vai mēs ticam vārdiem, ko ir runājuši pravieši un apustuļi, Jēzus Kristus, kas ir visas gaismas un svētību autors un kurā mājā visa bagātība un pilnība? Vai mēs patiešām ticam Dievam un Viņa Dēlam?” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald”, 1889. gada 1. okt.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Salīdzini Pāvila doksologiju Ef. 3:20, 21 ar citām doksologijām Jaunajā Derībā – Rom. 11:33–36; Rom. 16:25–27; Fil. 4:20; 2. Pēt. 3:18b; Jūdas 24, 25. Kādas tēmas vai idejas sastopamas šajos tekstos? Kā mēs varam pārņemt slavas un pielūgsmes attieksmi, ko šie panti ilustrē?

2. Salīdzini, kā Pāvils Vēstulē efeziešiem četros veidos izmanto grieķu vārdu “plēroma” (“pilnība”, Ef. 1:10, 23; Ef. 3:19; Ef. 4:13). Kā tu domā, kāpēc šī doma Pāvilam ir svarīga?

3. Kura no Dieva darbībām, ko Pāvils izsaka savā slavēšanā Ef. 3. nodaļā, tev ir visiedvesmojošākā? Kāpēc?

4. Pāvils noslēdz pirmo vēstules daļu tieši tāpat, kā viņš to iesāka (Ef. 1:3–21), izmantojot lūgšanu un slavēšanas valodu. Viņš gaviļē par Dieva spēku, kas ir vienmēr klāt ticīgo dzīvē, pateicoties Kristum un Garam (Ef. 3:16–21). Kā mēs varam labāk piedzīvot šo spēku savā dzīvē, kā aprakstīts Elenas Vaitas citātā?